

INTERJÚ

<https://doi.org/10.59424/debreceniszemle/2025/33/1/84-89>

Szárnyalok

Pusztai Gábor beszélgetése az *Első lépés* zenekar két alapító tagjával,
Bertha Zoltánnal és Hodossi Mátéval

Pusztai Gábor: Hogyan indultatok?

Hodossi Máté: Azt gondolom, Zolival rokonlelkek vagyunk. Mindketten klasszikus zenével kezdtük. Gyerekkorunkban zeneiskolába jártunk. Cselló és furulya volt a két hangszerem. Már hosszúhajú rocker voltam, mikor még mindig furulyáztam és csellóztam is, amit anno nagyon cikinek tartottam. Most utólag persze már nem, de akkor kicsit zavart. Amikor a szüleim megengedték, hogy hét év után már ne járjak zeneiskolába, akkor kezdtem el, kezddhettem el gitározni. Hobo-bakelitokat hallgattam éjt nappallá téve, megismerkedtem a gitárral, mindenféle blues és rockzenét hallgattam és ez teljesen elvarázsolt. Onnantól kezdve akartam rocksztár lenni.

Bertha Zoltán: Én zeneovis is voltam, amit nagyon élveztem. Tá bácsi és Titi néni. A Kis Refiben, ahová jártam, különösen fontosnak tartották a zenét. Először csellóztam, a tanárom, Kaszanyitzky András nagyon motiváló volt. A könnyűzene apukámon keresztül jött. Először a szüleim titkolták előttem, hogy létezik könnyűzene és azt szeretni is lehet. Ez akkor változott meg, amikor egyszer betértünk egy zeneboltba vagy könyvesboltba, ahol kazettákat is lehetett kapni, és ott apukám rábukkant olyan zenékre, a '60-as, '70-es évekből, amiket fiatal korában szívesen hallgatott: Beatles, Bee Gees, Creedence Clearwater Revival stb. Megvettük a kazettát, és onnantól kezdve azt is lehetett hallgatni otthon. Az első szeretett zenekarom, aminek már én vettem meg a kazettáját, az a *Republic* volt. Ez egy három kazettás gyűjtemény volt és onnantól kezdve minden lemezüket megvásároltam.

Pusztai Gábor: Hogyan jutottatok el a csellótól a gitárig?

Bertha Zoltán: A szüleim nagyon tehetségesnek tartottak zenében, de persze nem voltam egy zseni, csak sokat foglalkoztam vele. Viszont kisgyerekként magamtól kezdtem el zongorázni otthon, hallás után. Az első gitáromat apukámtól kaptam, és onnan már nem volt megállás. Így kezdődött.

Pusztai Gábor: Hol találattok ti egymásra?

Bertha Zoltán: A Nagyerdei Református Gyülekezetben, ifisként.

Hodossi Máté: Főleg a nyári, gyülekezeti táborok idején egész nagy zenekarok álltak össze. Annyi zenész volt, hogy előfordult, hogy három csapatra osztották a zenekart, és minden csapatban játszott egy billentyűs, egy csellista, egy fúvós, egy gitáros stb. Minél többen zenéltek, annál vonzóbb volt a dolog. Ott zeneltünk először együtt Zolival, meg ifis szolgálatokon. Nekem Gál Gábor egykori ifjvezetőnk adta meg az utolsó lökést a zenélés felé. Volt egy nyár, amikor nagyon tétováztam, hogy a Hegyalja Fesztiválra menjek vagy a gyülekezeti táborba, és akkor Gabi azt mondta, hogy menjek a gyülekezeti táborba és játsszak a zenekarban. Ekkor egyértelmű volt, hogy a táborba fogok menni.

Pusztai Gábor: Mikor alakult meg az *Első lépés*?

Bertha Zoltán: Hat éve, 2019-ben.

Pusztai Gábor: Miért alapítottatok zenekart, ha egyébként is tudtatok együtt zenélni gyülekezeti zenekarként?

Bertha Zoltán: A Csillagpont nevű református ifjúsági fesztivál volt az első, amikor össze kellett állni, rendszeresen próbálni kellett és saját dalt is írtunk. A dalírás volt az a lökés, ami egyértelműen abba az irányba mozdított el minket, hogy önálló zenekarként kell működnünk.

Hodossi Máté: Az én fejemben ez úgy csapódott le, hogy onnantól kezdve, hogy ha már nem csak egy-egy projektre készülünk, hanem rendszeresen próbálunk, önálló dalokat írunk, és a dicsőítő zenénket visszük Kárpát-medence-szerte, akkor definiálhatjuk magukat zenekarként.

Pusztai Gábor: Kik játszanak a zenekarban?

Bertha Zoltán: Az alapító tagok közül most négyen vagyunk benne a zenekarban, de jelenleg hat tagú a formációnk: Hodossiné Farkas Erna (billentyűs, ütős, ének), ő a mindenes, igazából ő a szín a zenekarban. Ő az, aki megkülönböztet minket minden más hasonló zenekartól. Kiss Máté (dob), Hodossi Máté (elektromos gitár), Bertha Zoltán (akusztikus gitár), Mosolygó Tamás (basszusgitár), Fazakas Bálint (zongora, trombita). Hodossi Máté munkája azért nagyon fontos, mert ő az, aki menedzseli a zenekart, hangszereli a felvételeket. Onnantól kezdve, hogy megszólalnak a hangszerek, addig, hogy egy rádióban lejátsszák az

egyik számunkat, ő az, aki minden hangmérnöki munkát elvégez. Ez egy nagyon hosszú folyamat. Hetekig, hónapokig ül a laptop előtt, míg elkészül egy dal. Amikor a Csillagpontra írtunk dalt, akkor voltunk először stúdióban. Az komoly tanulópenz volt. Az MMP-stúdiótól rengeteget tanultunk.

Pusztai Gábor: Hogyan definiálnátok a zenekart? Milyen zenét játszatok, és ez hol helyezkedik el a magyar könnyűzenei palettán?

Hodossi Máté: A *Christian Music*, tehát a keresztyén zene az, amit játszunk. Mi magunkat dicsőítő zenekarnak szoktuk definiálni, vagyis Istennek vagy Istenről szóló dalaink vannak, és minden ennek van alárendelve, a szöveg, a hangzásvilág, a lelkület.

Bertha Zoltán: Ha megvan ez az egység, és jól működik, akkor ez érződik is. Hiába rakunk rá egy világi dalra egy keresztyén szöveget, az nem igazán működik. Noha egyetlen dalunkban sincs benne Isten vagy Krisztus neve, de mégis egyértelmű, hogy miről szól a zenénk. Ha nagyon lecsupaszítjuk, akkor a zenénk pop-rock.

Pusztai Gábor: Ki a közönségetek?

Bertha Zoltán: Gyülekezeti napokon, ifjúsági napokon, egyházkerületi rendezvényeken lépünk fel. Református zenei fesztiválokra vagy erdélyi keresztyén fesztiválokra hívnak minket. Ezek egyházi zenei alkalmak. Világi színpadon nem igazán szoktunk fellépni.

Hodossi Máté: A mi közönségünk sokkal inkább közösség, mint közönség. A hangsúly a közös dicsőítésen van, nem pedig azon, hogy mi mint zenekar fellépünk egy színpadon. Nem az számít, hogy a mi nyakunkban van a gitár vagy a mi orrunk előtt van a mikrofon. A közös élmény a legfontosabb.

Bertha Zoltán: A közönség nem egy *Első Lépés*-koncertre jön, hanem egy közös élményre. Egy példa: egyszer voltunk egy egyházkerületi ifjúsági táborban Erdélyben. Nem ismertek minket, mégis olyan lelkesedéssel énekelték velünk a számukra ismeretlen dalokat lekövetve, mint a legnagyobb zenekarok rajongói. Persze ez nem nekünk, hanem Istennek szólt.

Pusztai Gábor: Hol tartotok most az úton?

Hodossi Máté: Tavaly jelent meg az első lemezünk. Ez öt évünkbe telt, mert eredetileg nem az volt az elsődleges cél, hogy saját dalokat írjunk, hanem hogy

dicsőítsünk. Csak később fogalmazódott meg bennünk, hogy mi is írhatunk új dalokat. A *Szárnyalok* című első lemezünkön tíz saját dalunkat játszunk. Nagyon büszkék és hálásak vagyunk ezért az eredményért.

Pusztai Gábor: A zenélés a főállásotok, vagy ez csak hobbi?

Bertha Zoltán: Mindenkinek van rendes munkahelye. Van, aki vállalkozó, van, aki informatikus, diák, anya, pszichológus, én iskolalelkész vagyok. Ha vannak szolgálataink, és azért kapunk valamit, akkor azt vissza tudjuk forgatni valamilyen eszközbe. Így önfenntartók vagyunk.

Pusztai Gábor: Ki írja a dalokat?

Bertha Zoltán: Erna, Máté és az én nevem szerepel szerzőként az albumunkon, kb. egyenlő arányban.

Hodossi Máté: A dalszerzés nagyon egyedi, egyéni, kreatív és személyes dolog. Nem nagyon szereti senki, ha más utólag belepiszkál.

Pusztai Gábor: Miért ez a neve a zenekarnak?

Bertha Zoltán: Azt akartuk, hogy legyen benne a zenekarunk névben a haladás, az út, amin járunk. Egyrészt azt akartuk jelezni, hogy keresztyén emberként mi megyünk előre az utunkon, másrészt azt is, hogy aki hallja a zenénket, az is megteheti ezen az úton az első lépést.

Hodossi Máté: A zenekar számára is fontos ez az út, mert mi is a nulláról kezdtük, és lassan tettük meg a bizonytalan első lépéseket. Az elején kölcsönként dobozgitárokkal próbálkoztunk, most meg megjelent egy CD-nk. Ennek ellenére persze még nagyon az elején járunk.

Pusztai Gábor: Máté, neked van egy másik zenekarod is. Ez hogyan befolyásolja a kapcsolatodat az *Első Lépéssel*? Nem üti egymást a két csapat? Vagy éppen erősíti?

Hodossi Máté: Igen, van több együttes is, amiben játszom. Ha valaki zenél és dalokat ír, akkor abból ilyen meg olyan dalok is fognak születni. Szerelmes dalok is, haragos dalok is, depressziós dalok is vagy éppen bulizós dalok. Én az *Első Lépés*be az *Úrról* szóló dalokat hozom, a *Hodi Kiabál* együttesben pedig kiadhatom magamból a másmilyen dalokat is, dühösöket, haragosokat, vidámakat. Tapasztalatszerzés szempontjából is jó, ha az ember többféle helyen kipró-

bálja magát, kikiabálja magából a frusztrációit a többi álmos apukával együtt, akik altatás után velem együtt lemennek próbálni és nagyon hangos zenét játszanak. Kiss Máté dobol mindkét formációban és érezzük rajta a fejlődést az *Első Lépés*ben is, noha a *Hodi Kiabál* punky zenekarban másfajta zenét játszunk, mint az *Első Lépés*ben.

Pusztai Gábor: Punky?

Hodossi Máté: Igen, punk-rock zenekarként szoktam magunkat definiálni, mivel a punktól az különböztet meg minket, hogy vannak rézfűvósaink is, ami a funky irányába visz el minket egy kicsit. Ezért a punk és a funky keverékéből jött a punky, ami persze elég idétlen megfogalmazás, de hát a *Hodi Kiabál* zenekar is elég idétlen, nem vesszük igazán komolyan magunkat, inkább egy poénzenekar vagyunk.

Pusztai Gábor: Térjünk vissza az *Első Lépés*hez. Tavaly jelent meg az első albumotok, kaptatok valami visszajelzést?

Bertha Zoltán: Az Európa Rádióban előfordult, hogy játszották a dalainkat. De sajnos nem túl sokat. Pedig egy egyházi rádióban ott lenne helye a dalainknak, de ez sajnos nem igazán jellemző. Viszont annak ellenére, hogy alig hirdetjük magunkat, mégis kapunk felkéréseket, hívnak minket koncertre. De azért úgy érezzük, hogy egy támogató háttér nagyon hiányzik. Kicsit magunkra vagyunk hagyva. Ahol csak egy kis figyelmesség kellene, hogy lendítsenek a zenekar ismertségén, ami egyébként nem is kerülne semmibe, sajnos ott sem mindig történik ez meg.

Hodossi Máté: A saját pénzünkből bérlünk egy gyárépületben egy hideg, omladozó próbatermet, ahol a saját pénzünkből vásárolt hangszerekkel, a saját szabadidőnkben játszunk.

Bertha Zoltán: Sajnos ebben az egyházi zenei körben is van némi belterjesség, nagyon nehéz bekerülni a támogatottak körébe. Magánszemélyek viszont alkalmanként támogatnak minket, vagy például a Dóczy Gimnáziumnak köszönhetjük, hogy az ő kisbuszukkal mehetünk koncertezni, ami logisztikai szempontból nagy segítség.

Pusztai Gábor: Sikerül a zenétekkel embereket megszólítani? Van evangelizáló hatása?

Bertha Zoltán: Én azt hiszem, hogy elsősorban nem a misszió a feladatunk, hanem azok megszólítása és megerősítése, akik már elindultak az úton.

Hodossi Máté: A zene és a humor nem üdvösség kérdése. De mindkettő olyan csatornákat nyit meg az embereknél, melyeken keresztül sokkal nyitottabbá, befogadóbbá válnak a hallgatók. Az érzelmekhez, nemcsak az értelemhez kell szólnunk. A mi zenénk szerintem ilyen csatorna, ami mindenkihez szól.

Pusztai Gábor: Dicsőítő zenekarként vagy református egyházi zenekarként definiáljátok magatokat?

Hodossi Máté: A mi dalaink olyan embereknek szólnak, akik ebben az egyházi közegben élnek, itt ismernek minket. Világi vagy nem református közönség előtt nem játszottunk eddig, és azt hiszem, nem is tudnának mit kezdeni a dalainkkal. Ha felmegyünk a színpadra, akkor csak a daloknak élünk, minden mást elfelejtünk. Felemelő élmény, amikor a színpadon állunk, és elképesztő hangerővel együtt énekel velünk a közönség, és így közösen szolgálhatunk.

Pusztai Gábor: Mik a terveitek a jövőre nézve?

Hodossi Máté: Kis lépésekben gondolkozunk. Öt év kellett az első albumunkig, de a másodikat már egy év alatt össze tudnánk rakni. Ez a következő lépés. És szeretnénk úgy szolgálni (így hívjuk a fellépéseinket), hogy azáltal mi is gazdagodjunk lelkileg.

Pusztai Gábor: Meddig tud így működni ez a zenekar?

Bertha Zoltán: Amíg a gyermekeink át nem veszik, vagy be nem szállnak a zenekarba. Úgy érzem, hogy a mostani a legnehezebb időszakunk a kisgyermekes lét miatt, és ennek ellenére tudunk működni. Szóval bármeddig.

Hodossi Máté: Most takaréklángon üzemel a zenekar. Pár év múlva lehet, hogy több időt, energiát tudunk beletenni. Abbahagyni esetleg akkor fogjuk, ha csoportosan megnémulunk. De akkor lehet, hogy instrumentális zenekarként folytatjuk majd.